SPORT. SĂNĂTATE. VIOIE...

O întîmplare cu sport şi cîteva cuvinte despre sport

Faptul s-a petrecut în timpul unui turneu pe care-l făceam în R. D. Germană. Într-o seară, un tînăr cîntăreţ al operetei berlineze mi-a vorbit despre Iolanda Balaş.

— O cunoaşteţi? L-am întrebat mirat.

— Personal nu... Adică n-am văzut-o niciodată, dar iubesc atletismul şi...

...Şi în seara aceea, la mii de kilometri depărtare de patria mea, actorul berlinez mi-a vorbit cu entuziasm, vreme îndelungată, de atleta română. Cunoştea cu precizie recordurile ei, ştia fiecare centimetru cucerit pe parcursul anilor. Într-un tîrziu, îmi arătă şi o fotografie. „Mi-a adus-o un prieten care a participat la Campionatele internaţionale de atletism de la Bucureşti. E făcută chiar pe stadionul Republicii".

Sportul, ca şi teatrul, poate să facă această minune. Un actor sau un sportiv poate să afle într-o zi, că într-un colţ al lumii are un prieten care-i cunoaşte şi îi admiră realizările, fără ca cel puţin să-l fi văzut vreodată.

Personal mi-e drag sportul şi urmăresc cu emoţie succesele internaţionale ale sportivilor noştri. Am aplaudat din toată inima pe handbalistele noastre, cînd au dovedit că sînt cele mai bune din lume şi am fost mîndru cînd am aflat că în capitala Argentinei, la Buenos Aires, Olga Orban-Szabo s-a dovedit cea mai puternică dintre toate scrimerele lumii, cucerind titlul de campioană mondială la floretă.

Nu mă mulţumesc însă să fiu numai spectator, ci şi practic sportul... la mine acasă. De la lobda (aşa se numeşte mingea pe Tîrnave) pe care o băteam la marginea satului meu Saschiz, am trecut mai tîrziu — student clujean — la practicarea cîtorva sporturi. Azi însă încep ziua cu exerciţii fizice. Am acasă şi materiale sportive: cîteva extensoare, haltere de greutăţi diferite şi un bac. După gimnastica de dimineaţă devin voios, gata să-mi încep ziua de muncă. Uneori, după repetiţii sau spectacole prea obositoare, o „plimbare" pe bacul din... baie sau cîteva exerciţii cu extensoarele mă reîmprospătează şi-mi asigură un somn liniştit.

În afară de aceasta, practicarea cu regularitate a exerciţiilor fizice, îmi călăreşte organismul, mă păzeşte de cel mai mare duşman al cîntăreţilor: răceala.

...Dar n-aş vrea să devin un fel de profesor de educaţie fizică al... sportivilor. Sînt sigur că acei care iubesc sportul cunosc şi binefacerile lui.

Nu pot însă să încheiu aceste rînduri înainte de a ura sportivilor noştri cît mai multe succese, astfel ca noi — „cei de pe tuşă" — să fim mîndri de ei. Iar celor care încă nu s-au împrietenit cu exerciţiile fizice, cu mişcarea în aer liber, s-o facă neîntîrziat.

ION DACIAN
Artist emerit — Laureat al Premiului de Stat.

Excursiile — a doua mea pasiune

Organizarea timpului liber al celor ce muncesc a constituit şi constituie una din principalele preocupări ale organizaţiilor de masă şi îndeosebi ale celor care dirijează activitatea sportivă.

Şi eu, ca mulţi alţi oameni de artă din patria noastră, iubesc sportul, mişcarea. Mă simt atras spre această activitate tocmai pentru că am cunoscut efectele minunate ale practicării exerciţiilor fizice. De altfel, particip de mult la activitatea sportivă, de pe timpul cînd, la liceul internat din Iaşi, făceam parte din echipele de volei şi fotbal. Apoi, în anii studenţiei, la conservatorul din Iaşi, am avut prilejul să fiu mereu în apropierea şi chiar în rîndul celor care făceau sport. Însă această cu destule sacrificii şi la drept vorbind nu tocmai aşa organizat.

Ca orice tînăr, în anii cînd încă studiam la conservator — eram nelipsit în special de la întrecerile fotbalistice. Mai tîrziu, prin anul 1937, o dată cu stabilirea la Braşov, am început să simt gustul unei noi activităţi sportive. Munţii şi împrejurimile oraşului de la poalele Tîmpei mă atrăgeau. Treptat, am devenit credincios turismului. An de an, în timpul concediilor, am efectuat numeroase drumeţii. Aş putea spune că nu mi-au scăpat prea multe locuri pe unde să nu fi fost. La Vîrful cu Dor, pe Culmea Ţigăneşti, în Piatra Craiului, în Făgăraş, în Retezat, pe Ceahlău, la Lacul Roşu şi, mai recent, în vara anului 1961, pe Valea Morarului pe traseul destul de dificil Spiru Haret.

Între două repetiţii, uneori, cînd mă pregăteam să dirijez concerte ale unor artişti de valoare din patria noastră ca Ion Voicu, Valentin Gheorghiu, Ştefan Ruha sau Radu Aldulescu sau ale unor artişti vocali sau instrumentişti de peste hotare ca Iakov Zak U.R.S.S., Iosef Suk, R.S. Cehoslovacă, Igor Bezrodnii, U.R.S.S. şi alţii, „evadam" pentru cîteva ore măcar prin Poiana Braşov sau în Postăvar. Să nu vă pară ciudat dar elortul ascensiunilor îmi dădea puteri, elanuri şi perspective noi. Aveam astfel şi mai multă vigoare la reluarea repetiţiilor. Am fost mereu condus de cuvintele marelui nostru Enescu, care spunea: — „Mă odihnesc de-o muncă, făcînd o altă muncă". Şi această din urmă muncă era pentru mine, o adevărată destindere.

Deşi nu mai sînt atît de tînăr, mă simt atras, pe lîngă turism, care este, după muzică, a doua mea pasiune, şi spre alte ramuri de sport. Mai ales spre acelea care se desfăşoară în aer liber. Recent am urmărit întrecerile de tenis din cadrul Balcaniadei. Jocurile s-au desfăşurat la baza sportivă a clubului Olimpia, situată într-o poziţie minunată, chiar sub Tîmpa, oferind prilejul ca pe lîngă vizionarea interesantelor partide, să poţi respira aerul curat al munţilor.

Iată de ce iubesc sportul, de ce mă simt atras spre el. Foloasele lui le cunosc mai mulţi, foarte mulţi oameni ai muncii. Condiţiile pe care partidul şi guvernul le-au creat activităţii sportive asigură pentru toţi oamenii muncii posibilitatea împrospătării forţelor prin practicarea continuă a exerciţiilor fizice.

DINU NICULESCU
Artist emerit,
prim dirijor al Teatrului muzical şi al Filarmonicii „Gh. Dima" din Braşov

SPORTUL POPULAR
Pag. a 2-a Nr. 4081

Au cuvîntul oameni de artă şi cultură

La start...

Cîteva amintiri dintr-un şirag destul de lung.

Înotul l-am învăţat de unul singur într-o gîrlă din apropierea Bîrladului, o gîrlă cu ghioluri adînci pe care am regăsit-o mai tîrziu într-o carte a lui Vlahuţă cîntată cu multă duioşie: Simila. Strand nu exista în oraş, iar rolul de profesori de înot şi-l asumau nişte derbedei care-şi petreceau toată vara pe malul Bîrladului făcîndu-l inaccesibil, pentru că se îndeletniceau cu cufundarea celor mici şi cu sterpelirea pantofilor, a curelelor şi chiar a întregii movile de haine. Stilul de înot la modă: broştească, cel mai stupid din cîte există.

Pe la 16 ani am apărat poarta echipei oraşului. Primul joc — un triumf. Nici un gol. Al doilea joc în deplasare la Vaslui. Iarăşi nici un gol (deşi cea de a doua repriză a durat cel puţin o oră şi s-au fluierat la lovituri de „11 m" împotriva noastră). În al treilea am apărat poarta echipei altui oraş (fusesem împrumutat) şi am primit exact 8 goluri de la o formaţie din categoria B. Şi cu toate astea spectatorii m-au purtat pe braţe, pentru că timp de 90 de minute s-a tras numai la poarta mea. În toate trei meciuri echipamentul meu a fost o cămaşă albă cu mînecile tăiate şi o pereche de chiloţi cazaci, gălbui. Bocanci nu existau pentru portar, iar cotiere şi genunchiere... le cunoşteam doar din jurnalele de cinema.

Tot pe la aceeaşi vîrstă am susţinut şi primele meciuri de box în faţa unui public care cumpăra bilete. Pe arena unui circ. Purtam pe faţă o mască pentru a nu fi recunoscut de profesori şi a nu suporta consecinţele de rigoare. Inutil să adaug că am fost repede „demascat" şi admonestrat cu o severitate a cărei amintire şi astăzi mă cutremură.

Mai este oare nevoie să continui? Sportul era fructul oprit şi jinduit pentru cei din generaţia mea. Fiindcă n-aveam cu ce să-l practicăm, unde să-l practicăm, n-avea cine să ne organizeze şi cine să ne îndrume. Şi dacă totuşi făceam cîte ceva eram repede categorisiţi (în concepţia acelor vremuri) nişte „exhibiţionişti", şi nu rareori nişte derbedei care compromit şcoala şi ideea de seriozitate în viaţă. Dar tinereţea noastră cum trebuia cheltuită?

Şi cu toate acestea am îndrăgit sportul. Ne atrăgea cu puterea fructului oprit, îl practicam aproape în taină şi-l îndrăgeam tot mai mult şi poate de aceea i-am păstrat o atît de duioasă amintire şi poate de aceea i-am rămas atît de fidel.

Realităţile de azi nu mai au nevoie de comentarii. Terenurile de sport înfloresc pretutindeni şi au porţile mereu deschise. Orice amator de sport găseşte nu unul ci nenumăraţi îndrumători, iar un sportiv de calitate oferă prilejuri de mîndrie pentru colective întregi. Sportul este practicat de la cea mai mică vîrstă... În

această privinţă întrebaţi-i pe Victor (9 ani) şi pe Cîrli (7 ani) cum au fost primiţi la cursul de înot de la Baza Lanculuî şi în cîte zile au învăţat să traverseze bazinul. Rienzi (3 ani şi jumătate) este deocamdată spectator la înotul celor doi fraţi mai mari, dar asta nu-l împiedică din cînd în cînd să-şi exerseze „stilul" sau „dreptul" cu mîngile rătăcitoare.

Noi, din păcate, ne mulţumim prea lesne să privim copiii noştri cum fac sport, să ne pierdem în masa spectatorilor de pe stadioane deşi am putea găsi la vîrsta noastră o disciplină care să ne atragă (nu neapărat şahul) şi care să ne dăruie prilejul de a mai cocheta cîţiva ani cu iluzia tinereţii.

În sfîrşit, mulţi scriitori sînt prezenţi pe stadioane (cît de puternic e magnetul sportului!) şi cînd îi vezi agitaţi, entuziasmaţi, emoţionaţi te miri că nu-i afli prezenţi şi în coloanele unor publicaţii, difuzînd emoţia lor şi altora. Eu cred, însă, că participarea cea mai frumoasă şi mai necesară a scriitorilor noştri la viaţa sportivă a patriei ar fi întemeierea şi dezvoltarea unei literaturi cu temă sportivă. N-ar fi lipsă de subiecte, nici de cititori. S-ar putea crea o literatură de calitate de alt gen şi după cît îmi dau seama de la consfătuirile cu cititorii ar fi foarte mult gustată.

Sportul e o parte atît de importantă a vieţii noastre încît o literatură pe această temă nu ar fi de loc minoră. Sportul înseamnă sănătate, tinereţe, voioşie, educaţie şi cel care ar scrie despre acestea ar cîştiga, cred eu un lucru firesc.

Şi pentru că mai sus spuneam că am rămas fideli sportului şi pentru că în jurul nostru se face atîta sport, vom începe să-l practicăm şi sub această formă — literară. Deocamdată anunţăm startul. Şi promitem că nu vom lăsa pistolul să pocnească de mai multe ori.

CONSTANTIN CHIRIŢĂ
scriitor

Creşte numărul membrilor UCFS în raionul Ploieşti

Consiliile asociaţiilor sportive din raionul Ploieşti, îndrumate şi sprijinite de activul consiliului raional UCFS, desfăşoară o rodnică activitate pe linia creşterii numărului de membri ai UCFS şi a întăririi bazei materiale, prin încasarea la timp a cotizaţiilor. În acest fel, cea mai mare parte a asociaţiilor sportive din acest raion pot să asigure un variat program competiţional oamenilor muncii, dîndu-le posibilitatea să practice diferite sporturi, în condiţiuni dintre cele mai bune.

Analizînd felul în care s-a desfăşurat munca de creştere a numărului de membri ai UCFS şi de încasare a cotizaţiilor pe întreg raionul Ploieşti se poate constata că, în ultimul timp, s-au realizat în această direcţie lucruri dintre cele mai frumoase. Astfel, numărul de membri UCFS a ajuns la peste 21.000, iar cotizaţiile pe anul în curs sînt încasate în proporţie de 80 la sută. Printre asociaţiile sportive fruntaşe pe acest tărîm vom menţiona Petrolistul Boldeşti, Chimistul Valea Călugărească, Petrolul Urlaţi, Recolta Tăriceni, Podgoria Valea Călugărească, Tractoristul S.M.T. Buda, Progresul Puchenii Moşneni, care au încasat cotizaţiile în proporţie de 100 la sută. Demn de menţionat este faptul că în cadrul acestor asociaţii sportive se desfăşoară o vie activitate sportivă de masă, organizîndu-se cu regularitate întreceri în cadrul tradiţionalelor competiţii de masă, precum şi frumoase campionate ale asociaţiilor sportive.

Ne scriu corespondenţii

Totuşi, în raionul Ploieşti, mai există unele asociaţii sportive — este drept, puţine la număr — în care problema creşterii numărului de membri ai UCFS şi a încasărilor cotizaţiilor sînt neglijate. Consiliile asociaţiilor sportive Recolta Dumbrava, Cricov Băraitaru şi Energia Valea Cucului nu s-au preocupat de realizarea sarcinilor ce le reveneau în această direcţie şi, din această cauză, activitatea lor este sporadică, limitîndu-se, de cele mai multe ori, doar la participarea unei echipe de fotbal la diferite competiţii. Considerăm că o parte din vină revine şi consiliului raional UCFS, care nu a îndrumat şi controlat la timp consiliile asociaţiilor sportive respective, în aşa fel încît munca lor să fie mai mult îndreptată spre lichidarea acestor lipsuri. În acest sens consiliul raional UCFS Ploieşti are datoria de a lua măsuri pentru ca în activitatea acestor asociaţii sportive să se producă o serioasă îmbunătăţire.

CONSTANTIN NEGULESCU
corespondent

O asociaţie sportivă fruntaşă

În acest an, ca urmare a unei mai bune organizări a muncii, consiliul asociaţiei sportive Paringul Lonea a obţinut rezultate însemnate în cuprinderea unui mare număr de oameni ai muncii într-o activitate sportivă atractivă şi recreativă. Dintre rezultatele cu care această asociaţie sportivă se mîndreşte pe drept cuvînt, vom scoate în evidenţă, în primul rînd, succesul de care s-au bucurat întrecerile din cadrul primei etape a Spartachiadei de vară a tineretului. Concursurile organizate cu acest prilej au stîrnit un viu interes în rîndurile membrilor asociaţiei sportive, majoritatea dintre ei prezentîndu-se la startul diferitelor întreceri. Cele mai reuşite concursuri au fost la tir (au participat 255 de tineri), atletism (295), gimnastică (216) şi popice (189). La întrecerile din cadrul Spartachiadei de vară pe întreaga asociaţie au participat 1.239 de tineri şi tinere.

Activitatea sportivă de masă nu se limitează însă numai la desfăşurarea întrecerilor din cadrul tradiţionalelor competiţii de masă. În cadrul asociaţiei sportive Paringul Lonea, campionatul asociaţiei se bucură, de asemenea, de un frumos succes. Anul acesta competiţia s-a desfăşurat la fotbal, popice, şah şi tir reunind la start un mare număr de concurenţi.

Interesant este de subliniat faptul că datorită intensei preocupări manifestată faţă de competiţiile de masă, asociaţia sportivă Paringul Lonea a reuşit să dezvolte şi o frumoasă activitate sportivă de performanţă. Numeroase elemente tinere şi talentate, descoperite în cadrul întrecerilor sportive de masă, au fost promovate în cele nouă secţii pe ramură de sport, organizate în cadrul asociaţiei sportive. Aceste secţii desfăşoară, la rîndul lor, o muncă susţinută de creştere a măiestriei sportive, şase dintre ele participînd cu rezultate bune la diferite competiţii raionale sau regionale. În acest fel, consiliul asociaţiei sportive Paringul Lonea a reuşit să aibă 100 de sportivi legitimaţi. În afară de aceasta consiliul asociaţiei duce şi o susţinută muncă de îndrumare şi control, analizînd periodic activitatea secţiilor pe ramură de sport.

În dorinţa de a asigura oamenilor muncii cele mai bune condiţiuni de practicare a diferitelor sporturi, activiştii sportivi din cadrul acestei asociaţii şi-au concentrat în mod deosebit atenţia asupra creşterii numărului de membri UCFS şi asupra încasării la timp a cotizaţiilor sportive. Astăzi, asociaţia sportivă Paringul Lonea se mîndreşte cu faptul că are 2.761 de membri, toţi cu cotizaţia la zi. Pe bună dreptate, clubul sportiv orăşenesc Petroşeni a apreciat că asociaţia sportivă Paringul Lonea este cea mai bună asociaţie sportivă din oraş.

Pentru întreaga activitate depusă în ultima perioadă de timp merită a fi evidenţiaţi activiştii sportivi *Gheorghe Feher* (preşedintele consiliului asociaţiei), *Ion Bucşoiu* (responsabil administrativ-financiar al consiliului asociaţiei), *Vasile Hlopetchi* (responsabil tehnic al consiliului asociaţiei), *Ion Vahold* (secţia ciclism), *Ştefan Podosu* (secţia şah), *Dumitru Bălărie* (secţia popice). Felul în care înţeleg să muncească aceşti tovarăşi, conştiinciozitatea lor în îndeplinirea la timp şi în bune condiţiuni a sarcinilor, constituie un exemplu demn de urmat.

S. B.